

Kristusse wäggi täit woimust nõdrade sees! — Et kuulgem siis sedda asja, mis kül jo mittokorda woeral ja meie maal on sündinud.

Üks tallopoeg aias omma naesega jo mõnda aastaid illeanneto jummalakartimatta ello, nemmad kippusid ja ruttasid seäna kuhho nende kurjad lihahimmud neid kutsusid, agga ei millalgi nemmad ei arwand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad ei arwand sedda patto ollewad; ei millalgi nemmad ei tulletand ennese mele, omma ello-tee peäl seišma jada, ja isseennast küššida: kuhho sa lähhed, mis saab sinno kurja ello wiimne ots olla? Juhtus et sesamma tallopoeg omma koormaga liäna miänes ja selle sure kasso peäle mõtteldes, mis ta omma kaubast piddi sama, õhtul, widdewikko aial üht innimest mande peäl näggi pitkali maas ollewad, jalad tee pool pöördud ja pea süggawa krawi sees, mis täis wet olli. Tallopoeg kargas wanke peält mahha, ruttas selle wässind mehhe jure, tõmbas tedda krawist wälja, rapputas ja perus tedda, agga jo olli walmis, ei toušnud ennam ellus. — Kui tallopoeg sai terrawaste selle õnneto innimesse filmi wahtind, siis tundis tedda ühhe tutwa worimehhe ollewad, tedda teadis wägga kange jodikko ollewad, ja kes omma joobnud peast krawi sišse olli langend ja seäl omma surma leidnud. — Sest hirmsast asjast ehmatud, jooksis temma wärrisedes ja wabbi-

sedes esimesse külasse, tallitaja jure, teada andma, et olli surnud meest tee peäl leidnud. — Seäna miänes, ütles tallopoeg isseennese wasto: „waat se on patto pask!“ — agga, küššis temma isseennese käest: „kuhho peaks temma hing sama?“ — „oh kuhho muido kui pörge!“ wastas temma isseennesel, ja parremat luggo ei sa ka sinnule olla kui surred!“ — Suur hirm kippus temma peäle ja ifka kangemaks ja rassemaks läks temma hädda, kui foio sai. — Ütleb meile pühha firri et mees ja naene peawad üks ihho ollema, ja lubbab noor rahwas, kui Jummalä sannaga sawad kokko pandud, et tahtwad ühhes kous kannatada keif head ja pahhad päwad, teine teise murre kautada ja rõmo kaswatada, siis läks ka meie mees, selle rõbmä lotusšega et temma naesele piddi halle meel ollema temma raske süddame koorma pärrast, temma läks omma hädda naesele kurtma, agga naene ei wõtnud mitte tedda trööštida ja temma koormatud hingede jahhutada, waid hakkas tedda pilkama ja naerma. — Kui waene mees koddo rahho ei leidnud, ruttas temma trahteri peäle, istus hakna alla mahha, hakkas ühhe ramato sees, mis hakna peäl olli, eddesi ja taggasi sorrima ja kui wahtis ramato sišse, juhtusid temma filmad keige esma it nende sannade peäle: „pat teeb hädda, Kristus toob rõmo!“ — Et pat hädda teeb, mõtles meie mees, kül se on